

Тая неблагоприятна личност имаше загоряло и небръснато от няколко дни лице, потна, невчесана коса, полепена на дебели пластове по темето му, безцветен, плах поглед, месести уши, чорлави мустаци, отсебено долно чене, което държеше устата му полуотворена, като у всеки наивен простак.

Беше облечен в износени селски дрехи, тук-там позакърпени и целият миришеше на нещо като на чесън, смесен с ракия и пот. Такъв някакъв аромат напълни целия тоя чист изиящен салон на заседанието.

Това странно лице разбра, че е сбъркало, усмихна се виновно и тръгна заднишком да си излезе. Ала един едър мъж от комисията с обла и корава глава, здрава съдържателка на велики мисли, скокна от мястото си и повелително извика :

— Стой!

Човекът се втрещи от тоя вик и застана като вцепенен зад вратата.

Тогава господинът от комисията, който го възспря, се усмихна някак си неземно и се обърна вдъхновено към заседаващите.

— Най-после, спомних си! Господа, ето го главното. Ето за какво заседаваме. Ето лицето, за което всички се грижим. Чудесен екземпляр!

В залата гръмна ръкопляскане, настана оживление. Долната челюст на чудесния екзем-